



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 271/2014
10.04.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету осуђеног З.М., због кривичног дела убиства у покушају из члана 47. став 1. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца осуђеног З.М., адвоката Д.Т., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу К бр. 227/10 од 17.07.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 4956/13 од 06.12.2013. године, у седници већа одржаној дана 10.04.2014. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца осуђеног З.М., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу К бр.227/10 од 17.07.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.4956/13 од 06.12.2013. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу К бр.227/10 од 17.07.2013. године окривљени З.М. оглашен је кривим због извршења кривичног дела убиства у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од три године и шест месеци, и због извршења кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од четири године у коју казну му се урачунава време које је провео у притвору од 14.06. до 05.07.2004. године.

Наведеном пресудом на основу члана 206. став 2. ЗКП оштећени Н.Н. је ради остваривања имовинско правног захтева упућен на парнични поступак, док је на основу члана 193. и 196. ЗКП окривљени З.М. обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка и то да плати суду на име паушала износ од 4.000,00 динара као и трошкове који су унапред исплаћени из буџетских средстава суда при чему је одређено да ће њихова висина бити накнадно утврђена посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.4956/13 од 06.12.2013. године делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног З.М. преиначена је пресуда Вишег суда у Крагујевцу К бр.227/10 од 17.07.2013. године у погледу правне квалификације кривичног дела тако што је Апелациони суд у Крагујевцу противправне делатности окривљеног З.М. описане у изреци првостепене пресуде у ставу један правно квалификовао као кривично дело убиство у покушају из члана 47. став 1. КЗ РС, а у вези члана 19. ОКЗ, за које кривично дело га је применом напред наведених чланова као и члана 4, 5, 11, 12, 13, 33, 38, 41, 42. и 43. КЗ осудио на казну затвора у трајању од једне године у коју казну му је урачунао време проведено у притвору од 14.06. до 05.07.2004. године.

Истом пресудом на основу члана 422. тачка 3. ЗКП одбијена је оптужба да је окривљени З.М. извршио кривично дело недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ услед наступања застарелости кривичног гоњења, док су жалбе јавног тужиоца као и жалба браниоца окривљеног у преосталом делу одбијене као неосноване и пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда је захтев за заштиту законитости поднео је бранилац осуђеног З.М., адвокат Д.Т., због повреде закона из члана 485. став 1. у вези става 4. ЗКП у вези члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП и члана 16. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине првостепену пресуду и другостепену пресуду осим у делу у коме је одбијена оптужба против окривљеног З.М. или да укине другостепену пресуду и предмет врати на поновни поступак Апелационом суду у Крагујевцу.

Разматрајући захтев за заштиту законитости на седници већа одржаној сходно одредбама члана 486. и 487. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца осуђеног З.М. је неоснован.

Бранилац осуђеног З.М. у захтеву наводи да су судови своје одлуке супротно одредбама ЗКП, засновали на извршеном увиђају као и на налазу и мишљењу вештака М.П. који је окривљеног и оштећеног померао како би одбранио свој налаз и мишљење, при чему је супруга вештака заступник оштећених у овом поступку.

Из списка предмета произилази да је увиђај у овом кривичном поступку обавио истражни судија Окружног суда у Крагујевцу о чему је сачињен

записник о увиђају Ки бр.31/04 од 12.06.2004. године, у складу са ЗКП, тако да по налажењу Врховног касационог суда доказ прибављен на овакав начин не представља незаконит доказ, па су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца осуђеног З.М. којима се на овај начин указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП.

Наводе захтева, браниоца осуђеног З.М. којима се указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, наводима да се побијане пресуде заснивају на налазу и мишљењу вештака М.П., Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац осуђеног З.М. је неосновано истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге да је очигледно да би и без вештачења вештака М.П. била донета иста пресуда, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

У захтеву за заштиту законитости браниоца осуђеног З.М. констатује се да је "... првостепени суд заузео правно становиште у вези члана 5. КЗ, у вези ретроактивне примене новог Закона и заузео становиште да је окривљени З.М. извршио кривично дело убиство у покушају из члана 47. став 1. КЗ у вези члана 19. ОКЗ, где је Апелациони суд заузео свој став у вези ублажавања казне".

Имајући у виду да осим овакве констатације захтев браниоца осуђеног З.М. не садржи образложење да ли је првостепени или другостепени суд заузимајући правно становиште у вези са применом члана 5. КЗ повредио закон, Врховни касациони суд се у ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца осуђеног, није упуштао.

Врховни касациони суд се није упуштао ни у друге наводе захтева за заштиту законитости браниоца осуђеног З.М., будући да се истима оспорава утврђено чињенично стање у правноснажним пресудама, а што не представља законом прописан разлог због кога би окривљени могао поднети захтев за заштиту законитости.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**